

Medicine Creek, Kansas. Început de august. Amurg.

Imensa mare de porumb galben se întinde de la un orizont la altul, sub cerul furios. La fiecare pală de vânt, tulpinile unduiesc și foșnesc de parcă ar fi vii, pentru a amuți, încremenind, când adierea se stinge. Valul de căldură durează deja de trei săptămâni, și aerul stătut vibrează deasupra lanurilor în vâlvuri licărind.

Un drum străbate holdele de la nord la sud; un altul, de la est la vest. La răscrucea lor se află orașelul. Clădiri de un cenușiu sumbru se îngrămădesc în intersecție și se răresc treptat de-a lungul ambelor drumuri, lăsând loc unor case din ce în ce mai distanțate, apoi câtorva ferme răzlețe și apoi la nimic. Un pârau mărginit de arbori crescuți în dezordine șerpuieste dinspre nord-vest, înconjurând orașul într-o buclă lenevoasă și dispărând apoi spre sud-est. E singura curbă în acest peisaj al liniilor drepte. Spre nord-est se înalță un grup de gorgane împrejmuite de copaci.

În sudul localității se află un abator imens, pierdut în oceanul de porumb, cu pereții metalici lustruiți de furtunile de praf din decursul anilor. Un miros vag de sânge și de dezinfectant plutește către sud într-o dâră purtată de curenții capricioși de aer. În spatele abatorului, chiar sub linia orizontului, trei silozuri mari de cereale se profilează pe cer precum o corabie cu catarge înalte, pierdută în largul mării.

Temperatura e de treizeci și opt de grade. De-a lungul îndepărtatului orizont nordic pâlpâie în tăcere fulgere de căldură¹. Porumbul e înalt de peste doi metri și pe tulpini se îngrămădesc știuleți dolofani. Culesul începe peste două săptămâni.

Peste întregul peisaj coboară înserarea. Cerul portocaliu sângerează, căpătând nuanțe roșietice. Pe străzile orașului licăresc câteva felinare.

O mașină de poliție, negru cu alb, străbate strada principală, îndreptându-se către est, și se pierde în neantul întinderii de porumb, străpungând cu lumina farurilor întunericul tot mai dens. La vreo cinci kilometri în fața ei, un stol de uli descrie fără grabă cercuri, înălțându-se deasupra lanurilor pe o pală de aer cald. Se răsucesc, schimbându-și direcția, și încep să coboare, pentru a urca apoi iarăși, învârtindu-se la nesfârșit, neliniștiți, înălțându-se și prăvălindu-se cu o ritmicitate desăvârșită.

Șeriful Dent Hazen răsuci butoanele bordului și înjură aerul cald care venea prin orificii. Puse dosul palmei pe orificiul de ventilație, dar acesta nu se răcea: aerul condiționat dăduse în cele din urmă ortul popii. Șeriful murmură o altă sudalmă și lăsă geamul în jos, azvârlind mucusul de țigară. Aerul de cuptor năvăli înăuntru, și mașina se umplu de mirosul verii târzii în Kansas: țărână și tulpini de porumb. Șeriful vedea cum ulii se ridicau și plonjau succesiv, deasupra petei tot mai șterse de lumină de la orizont. „Urâte mai sunt nenorocitele astea de păsări“, își spuse, aruncând o privire către pușca Winchester Defender, cu țeavă lungă, de pe scaunul de alături. Cu puțin noroc, avea să ajungă destul de aproape ca să le trimită pe două sau trei dintre ele pe lumea cealaltă.

Încetini și trase din nou cu ochiul la siluetele întunecate ale păsărilor, profilate pe cer. „De ce naiba nu coboară nici una?“ Viră, ieșind de pe drumul principal, și pătrunse cu atenție pe unul dintre numeroasele drumuri de țară care străbăteau miile de kilometri pătrați de porumb din jurul orașului Medicine Creek. Înaintă, supraveghind cerul cu coada

¹ Fulgere prea îndepărtate pentru ca zgomotul tunetului să poată ajunge până la observator. Denumirea se datorează faptului că fenomenul se petrece mai ales în nopțile fierbinți de vară. (n.tr.)

ochiului, până ce ulii se aflară aproape direct deasupra capului său. Nu putea merge mai departe cu automobilul. De acolo trebuia s-o ia pe jos.

Puse schimbătorul în punctul mort și, mai mult din obișnuință decât din necesitate, aprinse girofarul. Coborî din mașină cu băgare de seamă și rămase o clipă în picioare, cu fața spre zidul de porumb, trecându-și palma aspră peste bărbia țepoasă. Șirurile de plante erau orientate de-a curmezișul și avea să fie un chin să treacă printre ele. Se simți istovit numai la gândul de a-și croi drum prin porumb și, pentru o clipă, îi trecu prin minte să bage în marșarier și să se-ntoarcă dracului în oraș. Dar era deja prea târziu: apelul vecinei fusese luat în evidență. Bătrâna Wilma Lowry nu avea nimic mai bun de făcut decât să se uite pe fereastră și să raporteze în ce locuri se aflau animale moarte. Dar acela era ultimul telefon al zilei, și câteva ore suplimentare într-o seară de vineri îi garantau, cel puțin, o duminică lungă, tihnită și cu băutură din belșug, petrecută la pescuit, în Hamilton Lake State Park.

Hazen își aprinse o altă țigară, tuși și se scărpină, cu ochii la șirurile de porumb uscat. Se întrebă dacă prin lan se alăturase vreo vacă a cuiu și dacă murise, balonată, după ce se îndopase cu lăcomie. Și de când era datoria șerifului să umble după vitele moarte? Știa însă răspunsul: de când se pensionase inspectorul veterinar. Nu avea cine să-i ia locul și oricum nu mai era nevoie de nici un inspector. Pe an ce trecea, erau tot mai puțini fermieri, tot mai puține vite, tot mai puțini oameni. Cei mai mulți țineau vaci și cai numai din nostalgie. Întregul ținut se ducea de râpă.

Realizând că-și amânase destul de mult îndeplinirea misiunii, Hazen oftă, își trase în sus centura zăngănitore de serviciu, scoase lanterna din teaca de protecție, agăță pușca de umăr și își tăie drum prin holdă.

Cu toate că ora era târzie, aerul înăbușitor refuza să se ridice. Raza lanternei strălucea printre tulpinile de porumb, care i se desfășurau înaintea ochilor ca un șir nesfârșit de gratii. Nasul i se umplu de mirosul cocenilor uscați, acel miros aparte, de vechi, care îi era atât de familiar încât făcea parte din însăși ființa lui. Strivea sub tălpi bulgări întăriți de pământ, împrăștiind țărâna la fiecare pas. Avuseseră o primăvară umedă și vara fusese blajină până în urmă cu câteva săptămâni, când îi izbise valul de căldură. Porumbul era mai înalt decât își amintea Hazen să-l fi

Două ore mai târziu, șeriful Dent Hazen se afla în aproximativ același loc. Însă lanul de porumb se transformase acum în scena gigantică a unei crime. Luminișul era înconjurat de lămpi cu sodiu portabile, care îl scaldau într-o lumină albă, crudă, iar undeva în porumb hârâia un generator. Oamenii legii folosiseră buldozerele ca să taie un drum de acces, și aproape o duzină de mașini ale poliției statale, de camionete SOC¹, ambulante și alte vehicule stăteau într-o parcare construită ad-hoc în porumb. Doi fotografi își făceau meseria și blițurile lor întrerupeau când și când întunericul nopții, în timp ce un specialist în prelevarea de probe se ghemuise la pământ, în apropiere, culegând câte ceva cu o pensetă.

Hazen se uita la victimă și simțea greața ridicându-i-se din măruntaie. Era prima omucidere petrecută în Medicine Creek în toată viața lui. Ultima crimă fusese săvârșită pe vremea Prohibiției, când Rocker Manning fusese împușcat pe malul pâraului în timp ce achiziționa un transport de băuturi alcoolice de contrabandă... asta se întâmplase când oare, în 1931? Bunicul lui se ocupase de caz, îl arestase pe vinovat. Dar povestea de atunci nu semăna cu cea de acum. Acum era vorba de cu totul altceva. Era curată demență.

¹ Prescurtare de la *scene of crime*, „locul crimei”; echipele SOC, aflate în subordinea poliției, sunt constituite din specialiști în examinarea și prelevarea de probe de la locul unei infracțiuni. (n.tr.)

Își luă ochii de la cadavru și-și aținti privirea asupra drumului improvizat prin porumb ca să-i scutească pe oamenii legii de un mic urcuș de patru sute de metri. Erau mari șanse ca drumul acela să fi distrus ceva dovezi. Se întrebă dacă era una dintre procedurile standard ale poliției statale sau dacă aveau într-adevăr o procedură pentru o asemenea situație. Toată agitația avea un aer ad-hoc, de parcă polițiștii ar fi fost atât de șocați de crimă, încât încropeau totul pe parcurs.

Șeriful nu nutrea un respect deosebit pentru agenții poliției statale. Până la urmă, nu erau decât o șleahță de nemernici furioși încălțați cu ghte strălucioase. Dar îi înțelegea. Povestea asta era dincolo de orice închipuire. Își aprinse o nouă țigară Camel de la chiștocul celei dinainte și își reaminti că, de fapt, acesta nu era primul lui caz de omucidere. Nu era cazul lui, în nici un fel. Chiar dacă el îl găsisese, cadavrul se afla în afara orașului, așadar în afara jurisdicției sale. Era treaba poliției statale, și slavă Domnului pentru asta.

– Domnul șerif Hazen?

Miriștea scrâșni sub tălpile impozantului căpitan al poliției statului Kansas, care se apropie cu cizmele negre strălucind, cu mâna întinsă și cu buzele încordate în ceva ce se voia un zâmbet. Enervat de înălțimea lui, Hazen îi luă mâna și i-o scutură. Era a treia oară când i-o întindea. Șeriful se întrebă dacă tipul avea memorie proastă sau dacă era pur și simplu atât de agitat, încât căpătase un tic nervos. Probabil ultima variantă.

– Medicul legist vine din Garden City, spuse căpitanul. Ar trebui s-ajungă în zece minute.

Șeriful își dori al dracului de mult ca, de data asta, să-l fi trimis pe Tad în misiune. Ar fi renunțat bucuros la partida de pescuit din weekend – Dumnezeule mare, ar fi renunțat chiar și la băutura – ca să nu dea peste cadavrul acela. Pe de altă parte, cugetă, poate că ar fi fost prea mult pentru Tad. Era încă un puști, din multe puncte de vedere.

– Avem un artist aici, spuse căpitanul clătinând din cap. Un adevărat artist. Crezi că povestea asta o să facă prima pagină din *Kansas City Star*?

Hazen nu răspunse. Era ceva nou pentru el. Își imagină fotografia lui în ziar și ideea îi displicu. Cineva trecu pe lângă el cu un fluoroscop

și-l lovi din greșeală. Dumnezeu! mare, la locul crimei începea să fie mai multă înghesuială decât la o nuntă!

Își umplu plămâni cu fum de tutun și se sili să privească din nou scena. I se părea important s-o mai vadă o dată, înainte ca totul să fie demontat, pus în saci și dus în altă parte. Își aruncă ochii peste ea, reținând automat în memorie toate detaliile ei grotești.

Arăta aproape ca un decor dintr-o piesă de teatru. În mijlocul lanului fusese curățată o suprafață rotundă de vreo doisprezece metri în diametru, plină de bulgări de pământ, tulpinile rupte fiind stivuite cu grijă într-o parte. Până și în atmosfera teribilă și ireală a momentului, Hazen nu putu să nu fie uimit de precizia cu care fusese creat cercul. Într-un loc la marginea luminișului se vedea o pădure în miniatură de bețe ascuțite, de câte șaizeci până la nouăzeci de centimetri înălțime, împlântate în pământ, cu vârful nemilos îndreptat spre cer. Exact în mijlocul miriștii, un cerc de ciori fuseseră înfipte în niște țărushi. De fapt, nu țărushi, ci săgeți indiene, cu vârful ascuțit de piatră. Erau vreo două duzini de păsări, dacă nu chiar mai multe, cu orbitele goale holbate și ciocurile negre îndreptate către interior.

Iar în centrul cercului de ciori zăcea trupul unei femei.

Sau, cel puțin, șeriful așa credea: buzele, nasul și urechile îi lipseau.

Cadavrul era întins pe spate, cu gura larg deschisă, părând intrarea unei grote roz. Din părul blond decolorat fusese smulsă o șuviță, care lipsea de la fața locului; hainele fuseseră tăiate în nenumărate fâșiuțe drepte, paralele. Nimic nu fusese lăsat în dezordine. Poziția capului față de umeri era nefirească: Hazen se gândi că gâtul fusese probabil rupt. Dar nu se vedea nici o vânătăie care să sugereze strangularea. Dacă era rupt, fusese pur și simplu sucit cu o singură mișcare în forță.

Șeriful conchise că omorul fusese săvârșit altundeva. Pe pământ se vedeau urme, care nu ajungeau chiar până la marginea luminișului și care indicau faptul că trupul fusese târât. Prelungind linia, văzu un gol în rândurile de porumb, acolo unde fusese ruptă o tulpină. Agenții statali nu-l observaseră. De fapt, o serie de urme fuseseră șterse, exact ca urmare a vânzolelii lor. Șeriful se întoarse spre căpitan, gata să-i atragă atenția. Pe urmă se opri. Ce se întâmpla cu el? Nu era cazul lui. Responsabilitatea nu-i

aparținea. Când avea să-nceapă împrășcarea cu noroi, ventilatorul avea să-l abată în direcția altcuiva. În clipa în care ar fi deschis gura, vântul și-ar fi schimbat direcția. Dacă spunea: „Domnule căpitan, ați distrus dovezi“, peste două luni avea să fie nevoit să repete acest lucru în boxa martorilor, în fața vreunui cretin de avocat al apărării. Pentru că orice spunea acum urma să fie pus pe tapet la procesul maniacului care făcuse chestia asta. Și un proces avea să existe cu siguranță. Un tip atât de nebun nu putea să scape pentru prea mult timp.

Trase fumul acru în piept, umplându-și plămâni. „Ține-ți gura. Lăsa-i să facă greșeli. Nu e cazul tău.“

Lăsă chiștocul să cadă și îl strivi sub talpă. De-a lungul drumului improvizat sălta acum, cu băgare de seamă, o altă mașină, ale cărei faruri străpungeau în sus și-n jos lanul de porumb. Se opri în parcare improvizată și din ea coborî un bărbat în alb, cu o geantă neagră. McHyde, medicul legist.

Șeriful îl urmări cum pășea prudent printre bulgării de pământ uscat, nevrând să-și murdărească pantofii. Medicul discută cu căpitanul, apoi se aplecă deasupra cadavrului. Îl studie o vreme din mai multe unghiuri, apoi îngenunche și legă cu grijă niște punzi de plastic în jurul mâinilor și al picioarelor victimei. După care scoase din geanta neagră un soi de aparat – un analizator anal, își amintise brusc șeriful. Iar acum umbla la zonele intime ale cadavrului. Îi lua temperatura. Dumnezeu! Ce mai meserie!

Hazen aruncă o privire în sus, spre cerul întunecat, dar ulii dispăruseră de mult. Cel puțin ei știau foarte bine când să plece, fără să le-o spună cineva.

Medicul legist și paramedicii începură să împacheteze cadavrul. Un polițist scotea săgețile cu ciori din pământ, etichetându-le și plasându-le apoi în lăzi frigorifice. Șeriful își dădu seama că trebuia să urineze. Cafelele alea afurisite. Dar nu era doar atât; aciditatea începea să-i bolborosească în stomac. La naiba, spera că nu i se redeclanșa ulcerul. În mod cert nu-și dorea să verse în fața tuturor personajelor astora.

Se uită în jur, asigurându-se că nimeni nu-i dădea atenție, și se furișă în lanul întunecat. Merse de-a lungul unui șir, respirând adânc, încercând